

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę w pkt 1 – oddalił powództwo oraz w pkt 2 – zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia leżały ustalenia faktyczne, w świetle których w dniu 12 listopada 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą B. zawarły umowę na wykonanie robót polegających na kompleksowym wykonaniu z materiałów własnych i przy użyciu własnego sprzętu całości układu komunikacyjnego dla I etapu budowy z miejscami postojowymi obramowanymi krawężnikami, zjazdów do garaży z otokiem krawężnika betonowego, chodników z otokiem z obrzeża betonowego łącznie z podbudowami, korytowaniem oraz warstwami wierzchnimi z kostki betonowej i spoinowaniem, wyłączając podbudowy i wierzchnie warstwy dróg asfaltowych dla I etapu budowy – § 1 ust. 1 umowy. Strony termin rozpoczęcia prac ustaliły na dzień 12 listopada 2013 roku, a zakończenia na dzień 23 grudnia 2013 roku – § 2 ust. 1 i 2 umowy. Strony ustaliły, że wynagrodzenie będzie płatne na podstawie protokołu rzeczowo – finansowego podpisanego przez przedstawicieli pozwanej w terminie 14 dni od wpłynięcia do siedziby pozwanej prawidłowo wystawionej faktury VAT – § 7 ust. 1 umowy. Strony ustaliły również, że wykonawca zapłaci karę umowną za opóźnienie w oddaniu przedmiotu umowy w wysokości 0,25% wynagrodzenia umownego za każdy dzień opóźnienia, o ile opóźnienia wystąpią z jego winy. Strony ustaliły maksymalną wysokość kar za nieterminowe oddanie przedmiotu umowy w wysokości 15% wartości netto umowy – § 12 ust. 1 pkt 1 umowy.

W dniu 23 grudnia 2013 roku pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. poinformowała, iż – w odpowiedzi na zgłoszenie robót – występują usterki oraz niezakończone prace. Dotyczyły to wykonania: ław, cieków z kostki brukowej, krawężników, oporów, fragmentów chodników, wyrównania spoin, usunięcia nierówności i wymiany elementów uszkodzonych.

W dniu 21 stycznia 2014 roku inspektor nadzoru robót drogowych odebrał nawierzchnię kostki betonowej – jakość dobra. Wskazał, że należy sukcesywnie zamulać drobnym piaskiem fugi.

Pismem z dnia 28 stycznia 2014 roku wykonawca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. zgłosiła wykonanie robót i wezwała pozwaną do ich odbioru.

W piśmie z dnia 29 stycznia 2014 roku pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wskazała, iż na dzień 28 stycznia 2014 roku istnieją liczne nieusunięte usterki związane z realizacją umówionych robót, jak brak pełnego spoinowania ułożonej kostki, co zostało odnotowane w dzienniku budowy.

W dniu 21 lutego 2014 roku strony dokonały odbioru końcowego przedmiotu umowy. Prace objęte umową zostały odebrane bez usterek.

W dniu 28 lutego 2014 roku strony sporządziły protokół rzeczowo – finansowy, w którym wartość wykonanych robót określono na 100%.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. nie wykonała prac w umówionym terminie

W dniu 22 września 2014 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie XV GU 41/14 ogłosił upadłość (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. obejmującą likwidację majątku upadłego.

W piśmie z dnia 24 października 2014 roku pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wskazała, że rozliczenie z faktur VAT pozostałych do zapłaty na kwotę 40.914, 46 złotych zostanie dokonane, gdy tylko Spółka będzie dysponowała taką kwotą. Dodatkowo wskazano, że na rachunku zatrzymań gwarancyjnych z tytułu nienależytego wykonania usunięcia wad i usterek w okresie gwarancji zaewidencjonowana została kwota 19.381,10 złotych, z czego połowa tej kwoty stanowi zatrzymanie na należyte wykonanie, a druga połowa stanowi zatrzymanie gwarancyjne na należyte usunięcie wad i usterek w okresie gwarancji.

W dniu 25 marca 2015 roku pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wystawiła wykonawcy notę księgową numer (...) na kwotę 53.255,00 zł tytułem kary umownej w maksymalnej wysokości 10% wynagrodzenia umownego netto za opóźnienie w oddanie przedmiotu mowy wynoszące 59 dni. Pozwana wskazała, aby kwotę tej przekazać na jej rachunek bankowy terminie 3 dni od otrzymania noty.

Pismem z dnia 20 kwietnia 2015 roku pozwana złożyła (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. oświadczenie o potrąceniu należności przysługujących wykonawcy w kwocie 40.914,46 zł jej wierzytelnością w kwocie 53.255,00 zł z tytułu kary umownej, zawartej w nocie księgowej z dnia 25 marca 2015 roku. Oświadczenie to zostało doręczone pozwanej w dniu 20 czerwca 2015 roku.

Sąd Rejonowy zważył, że bezsporny między stronami był fakt, że łączyła je umowa, która termin wykonania robót zakreślała na dzień 23 grudnia 2013 roku, a termin ten nie został dotrzymany przez wykonawcę. Wskazał, że pozwana podniosła, że doszło do opóźnienia w wykonaniu prac, ponieważ zostały one oddane w dniu 21 stycznia 2014 roku, zaś z uwagi na to, że powód do faktu tego nie odniósł się w żaden sposób, na podstawie art. 230 k.p.c. okoliczność tę uznać należało za przyznaną w świetle zgromadzonego materiału dowodowego. Ponadto z załączonego przez pozwaną dziennika budowy wynika, iż dopiero w dniu 21 stycznia 2014 roku inspektor nadzoru robót odebrał nawierzchnię z kostki betonowej. Pozwana mogła zatem wymierzyć karę umowną w maksymalnej wysokości, to jest w kwocie 53.255,00 zł i taką kwotę pozwany przedstawił do potrącenia. W ocenie Sądu Rejonowego podniesiony przez pozwaną (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S. zarzut potrącenia jest w pełni skuteczny i skutkuje oddaleniem dochodzonego przez powoda roszczenia. Sąd Rejonowy powołując się na treść art. 93 ust. 1 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze, zgodnie z którym potrącenie wierzytelności upadłego z wierzytelnością wierzyciela jest dopuszczalne, jeżeli obie wierzytelności istniały w dniu ogłoszenia upadłości, chociażby termin wymagalności jednej z nich jeszcze nie nastąpił, wskazał, że przesłanką do skutecznego potrącenia wierzytelności z wierzytelnością upadłego jest samo istnienie wierzytelności przedstawionej do potrącenia w chwili ogłoszenia upadłości. W oparciu o powyższe przyjął, że za każdy dzień opóźnienia liczona jest kara umowna, która jest wtedy niewymagalna i tylko od pozwanej zależy czy będzie jej dochodzić i kiedy. Z zebranego materiału dowodowego wynika więc, że wierzytelność pozwanej z tytułu kary umownej istniała przed dniem ogłoszenia upadłości (powstawała za każdy dzień opóźnienia). Kara umowna powstawała samoistnie za każdy dzień z faktu samego opóźnienia w wykonaniu przedmiotu umowy. Wierzytelność z tytułu kary umownej za opóźnienie w oddaniu przedmiotu umowy była jedynie niewymagalna.

Dla jej wymagalności koniecznym było wezwanie wykonawcy (...) w B. do zapłaty. W związku z tym Sąd uznał, że wierzytelność z tytułu kary umownej za opóźnienie stała się wymagalna z chwilą ogłoszenia upadłości dłużnika, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce w dniu 22 września 2014 roku.

Reasumując Sąd Rejonowy uznał, że wierzytelność pozwanej w chwili ogłoszenia upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. istniała (za każdy dzień opóźnienia) i z chwilą ogłoszenia upadłości dłużnika stała się wymagalna,

a w konsekwencji w przedmiotowym postępowaniu jej potrącenie było możliwe. Pozwana bowiem udowodniła istnienie swoich wierzytelności, wykazując, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. wykonało prace z przekroczeniem umówionego terminu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 231 k.p.c. poprzez przyznanie, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością pozostawała w zwłoce co do terminu wykonania zakresu robót objętych umową w odniesieniu do przedstawionych przez pozwaną dokumentów

w postaci zapisów w dzienniku budowy i korespondencji stron w odniesieniu

do procedury odbiorowej, podczas gdy powód w sposób jednoznaczny wykazał,

iż wykonanie prac nastąpiło w określonym terminie, albowiem w grudniu 2013 roku pozwany sugerował zmianę terminu, powód zaś zgłaszał gotowość do odbioru robót związanych z branżą drogową oraz do pilnego usunięcia zgłoszonych usterek,

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 231 k.p.c. poprzez przyznanie, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością pozostawała w zwłoce co do terminu wykonania zakresu robót objętych umową w odniesieniu do przedstawionych przez pozwaną dokumentów

w postaci zapisów w dzienniku budowy i korespondencji stron w odniesieniu

do procedury odbiorowej, podczas gdy powód miał prawo do wstrzymania robót

na skutek braku płatności ze strony pozwanej, co mogą potwierdzić zeznania świadka K. K. oraz treść pisma z dnia 29 stycznia 2014 roku,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, t.j. :

1. art. 485 i następane k.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez jego nieuprawnione zastosowanie i nieuwzględnienie w odniesieniu do żądania zapłaty kary umownej z tytułu opóźnienia w oddaniu przedmiotu umowy, podczas gdy pozwana oświadczeniem z dnia 24 października 2014 roku uznała zadłużenie wobec powoda bez jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie oraz bez stwierdzenia jakiegokolwiek żądania zapłaty kary umownej, a następnie dopiero wobec wystąpienia przez powoda z roszczeniem o zapłatę należności na drodze sądowej, pozwana bezpodstawnie wystawiła notę księgową z tytułu kary umownej i oświadczyła o potrąceniu należności,

2. art. 484 § 1 k.c. poprzez jego pominięcie w odniesieniu do żądania zapłaty kary umownej z tytułu opóźnienia w oddaniu przedmiotu umowy, podczas

gdy pozwana zażądała zapłaty kary umownej bezpodstawnie i bez wykazania sposobu jej naliczenia, podczas gdy Sąd I instancji w odniesieniu do argumentacji i dokumentów przedstawionych przez powoda w zapisach w dzienniku budowy

i korespondencji stron w odniesieniu do procedury odbiorowej, wykazał,

że wykonanie prac nastąpiło w określonym terminie, albowiem w grudniu

2013 roku pozwany sugerował zmianę terminu, powód zaś zgłaszał gotowość

do odbioru robót związanych z branżą drogową oraz do pilnego usunięcia zgłoszonych usterek jeszcze w określonym umową terminie,

3. art. 93 ust. 1 PrUpN poprzez jego pominięcie w odniesieniu do żądania zapłaty kary umownej z tytułu opóźnienia w oddaniu przedmiotu umowy oraz oświadczenia o potrąceniu należności w odniesieniu do masy, albowiem w dacie ogłoszenia upadłości wierzytelność z tytułu kary umownej nie istniała, a tym samym nie mogła być wymagalna, gdyż kara umowna wbrew twierdzeniu Sądu nie powstaje samoistnie, a dla jej wymagalności konieczne jest oświadczenie stwierdzające naliczenie takiej kary wraz z podstawą jej naliczenia oraz wezwanie wykonawcy do zapłaty, brak zaś oświadczenia o naliczeniu kary nie może skutkować samoistnym jej powstaniem, gdyż uprawnienie do naliczenia kary umownej nie stanowi o jej wymagalności.

Na tej podstawie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów postępowania za obie instancje. Jednocześnie wniósł o dopuszczenie dowodów z dokumentów wskazanych w apelacji oraz przesłuchanie świadka K. K. na okoliczność podstaw do wstrzymania robót na skutek braku płatności oraz braku zwłoki w oddaniu przedmiotu umowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja częściowo zasługiwała na uwzględnienie, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku i uwzględnieniem powództwa co do należności głównej w całości.

Przesądżające znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu miało ustalenie istnienia podstaw do potrącenia dochodzonej powoda wierzytelności z tytułu wynagrodzenia ze zgłoszoną do potrącenia przez pozwanego wierzytelnością z tytułu kary umownej.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy uwzględnił zarzut potrącenia i wskutek tego oddalił powództwo, czym naruszył art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe. Podzielić należy zarzut skarżącego, że w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione określone w tym przepisie skuteczne przesłanki pozwalające na dokonanie potrącenia wierzytelności pozwanego z wierzytelnością powoda dochodzoną w niniejszej sprawie.

Istota potrącenia sprowadza się do sytuacji, w której istnieją dwie wierzytelności wzajemne po obu stronach stosunku prawnego i na skutek złożonego oświadczenia o potrąceniu wierzytelności te wzajemnie się umarzają do wysokości niższej z nich. Samo złożenie oświadczenia o potrąceniu nie przesądza o jego skuteczności, a więc o tym, że dochodzi do wzajemnego umorzenia wierzytelności. Dla jego skuteczności konieczne jest spełnienie materialnoprawnych przesłanek potrącenia. W świetle art. 498 § 1 i 2 k.c. potrącenie może być skutecznie dokonane, jeżeli łącznie spełnione są następujące przesłanki: wierzytelności muszą być wzajemne, co oznacza, że każda ze stron jest wierzycielem drugiej i jednocześnie jej dłużnikiem. Muszą być one jednorodnej, wierzytelność strony korzystającej z potrącenia ma być wymagalna, obie zaś zaskarżalne. Potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe (art. 499 k.c.).

Przepis art. 93 ust. 1 Prawa upadłościowego modyfikuje powyższe wymogi potrącenia, o tyle, że nie jest konieczne, aby wierzytelność była wymagalna. Przepis bowiem stanowi, że potrącenie wierzytelności upadłego z wierzytelnością wierzyciela jest dopuszczalne, jeżeli obie wierzytelności istniały w dniu ogłoszenia upadłości, chociażby termin wymagalności jednej z nich jeszcze nie nastąpił.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie wykazał, aby zgłoszona przez niego do potrącenia wierzytelność z tytułu kary umownej istniała w dniu ogłoszenia upadłości spółki (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B.. Powód zaprzeczył istnieniu takiej wierzytelności w całości, a wątpliwości Sądu Okręgowego budzi wiele okoliczności. Zgłaszając zarzut potrącenia (art. 498 § 1 k.c.) pozwana powinna była zindywidualizować swoją wierzytelność oraz skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia z wierzytelnością powoda, wskazując zwłaszcza przesłanki jej powstania, wymagalności i wysokości oraz dowody w celu ich wykazania. Zgłoszenie zarzutu potrącenia jest formą dochodzenia roszczeń zrównaną co do skutków z powództwem, dlatego podlega tym samym wymogom, które stawiane są dla powództwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25 maja 2006 r. I ACa 1315/2005).

Jak wynika z treści umowy zawartej między stronami, po stronie pozwanej zastrzeżono możliwość skorzystania z uprawnienia obciążenia karą umowną ze wskazaniem poszczególnych sytuacji, w których te wierzytelności mogły być przez stronę pozwaną dochodzone. Dopóki jednak wierzytelność ta nie została sformułowana co do wysokości oraz co do wskazania podstawy wynikającej z umowy – z jakiego tytułu jest dochodzona, nie można mówić o istnieniu wierzytelności z tytułu kary umownej. Zwłaszcza, że umowa przewidywała różne wysokości kar umownych na różne okoliczności, w tym za opóźnienie w oddaniu przedmiotu umowy, za niedotrzymanie terminów pośrednich umowy, za opóźnienie w usunięciu wad i usterek stwierdzonych przy odbiorze prac. Tymczasem ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, że termin zakończenia prac ustalony w umowie wyznaczony został na dzień 23 grudnia 2013 roku. Zaś z pisma z dnia 23 grudnia 2013 roku wynika, że (...) Sp. z o.o. w dniu

20 grudnia 2013 roku zgłosiło gotowość do odbioru końcowego robót przewidzianych umową, a pozwany wezwał go do usunięcia stwierdzonych wymienionych w tym piśmie usterek i ponowne zgłoszenie do odbioru końcowego całości prac. Następnie w piśmie z dnia 29 stycznia 2014 roku w odpowiedzi na kolejne zgłoszenie do odbioru prac (...) Sp. z o.o. i prośbę o odbiór końcowy prac z dnia 28 stycznia

2014 roku, pozwany zgłosił jedną usterkę do usunięcia. Prace zostały ostatecznie przyjęte bez zastrzeżeń w dniu 21 lutego 2014 roku. W tej sytuacji wątpliwości budzi podstawa naliczenia kary umownej, tj. czy stanowił ją § 12 ust.1 lit. a (jak wskazano w nocie księgowej), a więc w związku z opóźnieniem w oddaniu przedmiotu umowy, co wymagałoby spełnienia przesłanki winy wykonawcy, czy też inna wymieniona w § 12 podstawa, w tym wskazana w ust. 1 lit. c w związku z opóźnieniem w usunięciu wad lub usterek.

Tym samym niejasna jest kwestia, za jaki okres kara umowna powinna być obliczona. Dodatkowo w treści umowy można dopatrzeć się budzącej wątpliwości sprzeczności, w ust. 3 § 13 bowiem umowa wskazywała maksymalną wysokość kary umownej w wysokości 10% wartości netto umowy, zaś w ust. 1 lit 1 ta maksymalna wartość została określona na 15%. W rezultacie zatem istnieją duże wątpliwości co do sposobu naliczenia kar umownych i okresu, za który się one należą. To zaś stawia pod znakiem zapytania całą wierzytelność przedstawioną do potrącenia. Powyższe okoliczności przemawiają za uznaniem, że dopóki strona pozwana nie sprecyzowała swojej wierzytelności, czyli nie określiła, że będzie korzystać z prawa wynikającego z § 12 umowy, dopóty nie można mówić o istnieniu wierzytelności z tytułu kary umownej.

Ponadto zajęcie stanowiska co do skorzystania z uprawnienia do dochodzenia kary umownej nastąpiło poprzez wystawienie noty księgowej nr (...) z dnia 25 marca

2015 roku, a zatem już po ogłoszeniu upadłości spółki – w dniu 22 września 2014 roku.

Tym samym pozwana nie wykazała, aby wierzytelność istniała w chwili ogłoszenia upadłości. Nieprawidłowe było przy tym przyjęcie przez Sąd Rejonowy założenia, że kara umowna naliczała się w sposób samoistny, gdyż bez doprecyzowania jej podstawy, zakresu, trudno mówić o istnieniu wierzytelności, która powinna być skonkretyzowana.

Bezprzedmiotowe były zatem w świetle powyższego pozostałe zarzuty apelacji dotyczące meritum i zasadności wierzycelności skierowane w głównej mierze na prawidłowość przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodowej i poczynionych w jego wyniku ustaleń faktycznych.

W ocenie Sądu Okręgowego nie budziło wątpliwości, że powodowi przysługiwała wierzycelność z tytułu wykonanych prac objętych umową. O ich wykonaniu w pełnym zakresie świadczyły przedstawione dokumenty w postaci końcowego protokołu odbioru z dnia 21 lutego 2014 roku oraz protokół rzeczowo – finansowy z dnia 28 lutego 2014 roku. Przede wszystkim jednak pozwany uznał istnienie wierzycelności powoda tak co do zasady, jak i wysokości, czemu dał wyraz w piśmie z dnia 24 października 2014 roku oraz w samym oświadczeniu o potrąceniu wierzycelności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda należność główną – kwotę 40.914,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 2014 roku do dnia zapłaty, a oddalił powództwo w pozostałym zakresie dotyczącym odsetek za opóźnienie (od dnia 15 do 18 marca 2014 roku) i w tym samym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

W zakresie żądania zasądzenia odsetek sąd zważył, iż stosownie do przepisu art. 481 § 1 k.c., stanowiącego – zgodnie z dyspozycją art. 359 § 1 k.c. – formalne, ustawowe źródło odsetek, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W świetle § 7 ust. 1 umowy łączącej strony roszczenie powoda stało się wymagalne po upływie 14 dni od dnia dostarczenia pozwanemu faktur, które nastąpiło w dniu 4 marca 2014 roku. Termin do zapłaty wynagrodzenia upłynął w dniu 18 marca 2014 roku, a zatem dopiero od dnia następnego, tj. od dnia 19 marca 2014 roku przysługiwały powodowi odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

Biorąc pod uwagę powyższe zmianie uległo rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu, o których należało orzec w oparciu o art. 100 zd. 2 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego z uwagi na to, że powód uległ żądaniu w nieznacznym zakresie – jedynie w zakresie części odsetek za opóźnienie. Powód poniósł w postępowaniu pierwszoinstancyjnym koszty procesu w łącznej kwocie 4.446 zł, na którą złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 2.046,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda – 2.400,00 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. nr 490). W związku z tym Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok również w tym zakresie i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.446,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł analogicznie na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Apelacja powoda została oddalona jedynie w nieznacznym zakresie dotyczącym części odsetek za opóźnienie, w związku z czym pozwany powinien zwrócić powodowi poniesione koszty postępowania apelacyjnego. Powód poniósł w postępowaniu apelacyjnym koszty opłaty sądowej od apelacji – 2.046,00 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17,00 zł oraz wynagrodzenia pełnomocnika – 3.600,00 zł ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 (uwzględniając, że w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam radca prawny i przyjmując 75 % stawki wynikającej z § 2 pkt 5) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804). Z tego względu Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.663,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.